

U KLADIONICU JEDNOSTAVNO NE TREBA IĆI

Onog jutra, kada su mi na koljenima, na podu dnevne sobe, prolazili kroz

misli svi grijesi koje sam učinio u dotadašnjem dijelu svojeg života, sve

laži koje sam imao prema drugima oko sebe, posebno me mučila jedna

laž koja se dugo vukla u odnosu između mene i moje supruge. Ta laž me

tako gušila, iscrpljivala, da sam ju odlučio kao prvu iznijeti svojoj supruzi

u "čišćenju" svojeg života od grijeha.

Za mene je ta laž bila toliko duboka i teška da sam bio siguran, na sve

ono što sam već priredio svojoj supruzi u prijašnjem dijelu našeg života,

da, kada joj priznam tu laž, da će sigurno zatražiti rastavu braka.

Ali, ja sam to jutro odlučio da moj život nema smisla, takav kakav sam

vodio. Želio sam ga promijeniti i konačno sam zavapio našem

preljubljenom Gospodinu Isusu da uđe u moj život i da ga promijeni.

I prvo sam odlučio supruzi priznati da sam na kladionici izgubio ogroman

novac. Novac za koji si je netko mogao izgraditi kuću.

Počelo je to nakon toga kako sam završio u pritvoru, ostao bez posla.

Poslije pritvora radio sam samo na pola radnog vremena u jednoj firmi

kao pravnik. I pokušavao pronaći još neki posao. Kako sam radio na pol
radnog vremena, dolazio sam prije kući i gledao televizor. Neke serije,
filmove, sportske događaje. To me toliko zaokupilo da sam si znao i
radno vrijeme prilagoditi samo da bi mogao stići kući i pogledati neki
film, ili seriju ili sportski događaj.

Trajalo je to nekoliko mjeseci. Postao sam opsjednut gledanjem tih
emisija. Skroz sam se izgubio. Nakon dugo vremena u svojem životu,
imao sam puno slobodnog vremena i odjednom nisam znao što raditi.

Jednog dana sam uvidio besmislenost onog što sam činio. Pa sam sebi

rekao da je toga dosta, da to moram promijeniti. Ali, nisam znao što

raditi umjesto toga. Drugi posao nisam mogao naći. I tu se onda upleo zli

ili neki od njegovih demoni. I ovako i onako sam već bio pod njihovim

napastovanjima.

Intenzivno sam razmišljao kako bi još mogao zaraditi novac. Dosta sam

se bavio sportom, pratio ga kroz novine i televiziju. Pa mi je jednog dana

došla ideja kako bih mogao probati u kladionicama unovčiti to svoje

znanje. Novaca sam još imao, jer ga je bilo još ušteđenog od prije.

Supruga i tako nije nikad znala koliko novaca imamo jer sam ja brinuo o

plaćanju svih troškova i nikad joj nisam točno rekao kakve su moje

zarade. Nju to nije ni toliko mučilo jer je još uvijek imala povjerenja u

mene, bar što se tiče novaca i materijalnih stvari a novca smo uvijek imali

dovoljno.

Tako sam ja odlučio da ću krenuti u kladionice i tamo unovčiti svoje

praćenje i znanje o sportu. Nisam uopće znao u što se upuštam. I prije

sam kartao za novac i dosta dobro zarađivao. Ali, tada sam bio pod

kontrolom zloga i on mi je to davao kako bi sve više ulazio moj život i

uništavao moj život i život moje obitelji. Samo to ja toga tada nisam bio svjestan.

Mislio sam da ja to sve kontroliram, da ću ići u kladionicu, uplatiti nešto novaca na neki događaj i tako dodatno zaraditi. Ja sam za sebe bio siguran da nisam od onih koji tamo u kladionicama bez veze, bez kontrole uplaćuju novac, koji redovno gube jer sanjaju o velikim dobitcima. Ja ću to pažljivo, na manje iznose i na sigurne parove. I tako ću onda dopuniti zaradu koja mi je nedostajala jer sam radio na pol radnog vremena.

Išao sam u kladionicu s ciljem da zaradim, da se kladim kao da

mi je to posao. O kako sam bio naivan, ohol i kako sam

podcijenio zloga i njegove zle duhove! Jer sam ušao u svijet

predviđanja budućnosti, predviđanja budućih događaja.

Igrao sam se boga a samo sam čovjek! A to je područje gdje

vlada zli i njegovi zli duhovi. Oni su duhovi i njima je Gospodin

Bog, iz njemu znanih razloga, dao da mogu spoznati nešto od

onoga što će se dogoditi u budućnosti.

A to nije dano nama ljudima. I oni ljudi koji imaju vjeru u Gospodina

Boga, njima to nije važno. I oni ne traže svoju zaradu u kladionicama, u

kladenju na to što će se u budućnosti dogoditi. Oni znaju da je ono što će

se u budućnosti dogoditi samo od Gospodina Boga. Samo On to zna u

cijelosti. Čovjek to ne može. A zli duhovi samo koliko im je od Gospodina

Boga dano.

A ja nisam imao vjeru u Gospodina Boga. Ja sam ima samo "vjeru" u sebe i svoje sposobnosti. Uopće nisam bio svjestan da sam došao u svijet gdje vlada zli i njegovi demoni. Svijet kocke, kladionica, kartanja. Uz koje idu ovisnosti o alkoholu, drogi, bludu. I ne moraš u svemu tome "pasti".

Dosta je samo da uđeš u jedno područje i zli ti odvodi tebe i tvoju dušu u propast. Ja sam nešto od toga znao ali sam bio siguran u sebe. Igrao sam se sa zlim a nisam ni znao. I on me jednostavno i vrlo lako počeo vući prema dnu.

Prvih nekoliko puta sam izgubio. Pa sam onda dobio. Ali, odmah od

starta sam bio u minusu a ne u plusu kako sam se nadao. Pa sam htio to

nekako nadoknaditi. Tako sam počeo raditi ono za što sam na početku bio

siguran da neću raditi. Počeo sam se kladiti na veće iznose, na rezultate sa

visokim koeficijentom, samo da nadoknadim ono što sam prije izgubio.

To je dalje značilo da sam počeo često odlaziti u kladionicu, kupovati

novine sa rezultatima i prijašnjima događajima, cijelu noć čekati neki

rezultat. Doma sam pred televizorom sjedio satima i pratio na ekranu

kako će završiti neki događaj koji mi je trebao da bi nešto dobio, da bi

imao dobitni listić. Kada smo nekome znali doći u posjetu, ja sam znao

otići pred televizor i pogledati na teletekst da vidim kako stoji ona

utakmica ili neki sportski dvoboj na koji sam se kladio.

Postao sam rob klađenja i kladionica. Počeo sam se i družiti s takvim

ljudima. Život mi je samo imao smisao ako se sastojao od klađenja i

svega oko njega.

Primijetila je to i supruga. Pa me upitala o tome. Znala je ona već od prije

da sam kartao za novac. Sve sam joj ja to bio rekao. Ali i zato jer sam

tamo dobivao novac. A ovdje sam ga gubio. Rekao sam joj sa je sve pod

kontrolom, da se kladim jer pratim sport, da dobivam. Pokazivao sam joj

listiće gdje sam dobivao ali joj nisam pokazivao one gdje sam izgubio.

Ona na početku nije u svemu tome vidjela ništa čudno. Pa ja sam uvijek

sve te stvari kontrolirao!

A ja sam počeo sve više gubiti. Zli demon je tu vrlo lukav. Prvo te navuče

da počneš s klađenjem. Uvijek ti nađe onaj način kakvog ti možeš

prihvatiti. Meni je to bilo moje poznavanje sporta, prijašnje dobivanje na

kartanju, želja da zaradim dodatna sredstva za svoj život i život svoje

obitelji. Tu me on "snimio" i tu me uvukao.

Jer nisam imao Gospodina Boga u svojem životu, nisam u Njega

vjerovao, nisam Mu predao svoj život na upravljanje.

Dakle, kada kreneš s klađenjem, prvo ti dadne da malo dobiješ. Onda te

to pokrene pa misliš da je to normalno. Kreneš neoprezno dalje i za čas si

u minusu.

E sad, kada si u minusu, sada si pod kontrolom zlog demona. Nitko od

onih koji se bavio s igrama na sreću ne staje kada dođe u minus. Svatko

to želi nadoknaditi, svatko misli da će dalje imati bolju sreću, da je sada

na njega red. I krene žešće, sa više rizika, sa više novaca. I stalno se nada

da će dobiti. Tu i tamo dobije neki veći ili manji iznos, ali samo radi toga

da ide dalje, da troši još više.

Tako sam i ja. Dobijem neki veći iznos ali nikako da se vratim u pozitivu.

I nastavim još žešće. I tako sam počeo gubiti sve više i više. Još uvijek

sam imao svoj novac ali sam bio već pri kraju ušteđevine. Supruga to nije

znala i nije pratila jer sam ja prije zarađivao puno više od nje, na razne

načine, pa nikad nije točno znala koliko gdje imamo novaca. Imala je u

mene povjerenje a ja sam ga izigrao...

U nekim trenucima znao sam se upitati da li sam ja ovisnik. Jer to bi me

zasmetalo. To bi značilo da ne kontroliram situaciju a ja sam uvijek

kontrolirao cijeli svoj život. Nisam, sam sebi sam odgovorio. I da bi si to

dokazao, nisam po tjedan ili dva otišao u kladionicu. Tako sam sam sebe

uvjerio da nisam ovisnik i da još uvijek sve kontroliram.

Ali, gubitak se samo penjao i penjao. Sve manje sam znao dobiti a sve

više sam gubio. Supruga je bila primijetila da se nešto događa, pronašla

je neke listiće na velike iznose u košu za smeće. Ali ja sam ju ponovno

uvjerio da je sve pod kontrolom, da puno više dobivam nego gubim. Ona

je šutke prešla preko toga ali sam vidio da ju je počelo mučiti

nepovjerenje oko toga.

Sve sam potrošio, prodao neke dionice koje smo imali, čak uzeo i neki

kredit.

Kada sam došao do dna, nakon dosta muke i borbe, jednog dana sam jednostavno prestao. Ne mogu se točno sjetiti trenutka ni načina kako se to dogodilo, ali sam jednostavno prestao. Tada nisam razmišljao od kuda mi snaga za to što sam prestao. Mislio sam da je to moja odluka i da sam smogao snage da ju sam provedem u djelo.

No, neki dan, nakon skoro 10 godina od dana kada sam prestao, shvatio sam da me tada Gospodin Isus "nosio". Za sada jedini trenutak u mojem životu kojeg bi mogao tako opisati. Da me Gospodin Isus "nosi" jer ja dalje ne bi mogao sam. To je bio taj trenutak.

A ja tada, u Njega, uopće nisam vjerovao na onaj iskreni način, rijetko

sam išao na mise i malo sam se molio. Jedino sam Mu se molio da mi

dadne sreću na klađenju a ja ću onda Njegovoj crkvi dati dio tih novaca. I

davao sam, deset posto od onoga što sam dobio. Ali, to je bilo samo radi

toga da dobijem još više. Tako sam došao do dna, do propasti.

A onda je došao On i "ponio" me jedan dio mog životnog puta.

Ja Ga nisam zvao u pomoć jer u Njega iskreno nisam vjerovao. A On je

ipak došao. Danas znam zašto. Jer On nikome, koji su Njegovi i Njega

traže, ne daje više kušnji nego ih može nositi. A ja sam tada bio u takvim

kušnjama da mi je On morao doći u pomoć. Otjerati zloga duha klađenja

od mene u tim trenucima.

Isus me "nosio" a ja to nisam znao. Ali On je znao, danas je to i meni

jasno, da ću se ja, ako tako nastavim, raspasti. Propiti, rastaviti, izgubiti

obitelj, dostojanstvo. A to nije bio moj put. Ali sam to morao proći kako

bi, nakon svojeg obraćenja za kojeg isto nisam uopće znao da će mi se

dogoditi, dakle, da tada svjedočim za Njega, da postoji, da je tu među

nama, da Mu se u svakom teškom trenutku svojeg života možemo

obratiti.

On me nije pitao za dozvolu da otjera zlog duha kladenja od mene. No,

On je znao da bi se ja s tim složio da sam toga bio svjestan. I On je

točno znao što mi je u tim trenucima trebalo.

No, nakon toga što sam prestao hodati u kladionice, ja svojoj supruzi

nisam ništa o tome govorio. Niti sam joj rekao koliko novaca sam tamo

izgubio. Nekako sam uspio sve to zataškati. Ali, mislim da je tada ona

prvi put počela sumnjati u to da nešto sa našom materijalnom situacijom

nije u redu. Poslije mi je to i rekla, kada sam joj rekao da moramo

prodati vikendicu. Ta laž koju sam u sebi nosio prema njoj jako me

mučila. Nisam bio od onih koji to mogu u sebi dugo nositi. Posebno ne

prema onima koje volim.

I nakon godinu i pol dana, od kada sam prestao sa kladjenjem, kada se u

meni nagomilalo raznih grijeha, kada sam bio potpuno izgubljen, bez

ikakvog smisla života a prepun raznih duhovnih nečistoća, zavapio sam

Gospodinu Isusu za pomoć. U ono jutro ja sam na podu svoje sobe vapio

Njemu, plakao, ridao. On je bio tamo kraj mene i ušao je u moj život. Jer

sam želio da onim njime upravlja pošto ja više u ničemu nisam vidio

smisla i želio sam se očistiti od silnih nečistoća grijeha koje sam nosio u

sebi.

A prva stvar koju sam odlučio učiniti bilo je da supruzi priznam za veliki

gubitak koji sam učinio nekoliko godina prije na kladionici. Jer, moje

klađenje je trajalo godinu i pol dana od kada sam počeo pa dok sam

prestao. I još je godinu i pol dana prošlo od kada sam prestao s

klađenjem pa dok sam doživio obraćenje.

Naravno, ona nije mogla doći k sebi.

Meni je bilo svejedno što će ona učiniti jer sam se samo želio riješiti te

laži koja me razdirala i gušila iznutra. Bio sam siguran da će zatražiti

rastavu jer joj je i ovako bilo svega dosta radi mojih drugih grijeha i

ponašanja u obitelji. Već sam i razmišljao kud ću se odseliti od kuće, gdje

ću naći neki stan.

Zato sam se potpuno iznenadio kada mi je ona, nakon nekoliko dana

razmišljanja, rekla da ako sam već ja smogao snage da joj to sve

priznam, da će se onda i ona potruditi da mi to i sve oprost. Ali da je

duboko povrijeđena i da joj treba vremena. Rekla mi je da bi mi puno

lakše oprostila da sam ju prevario dva tri puta s nekom ženom nego što

sam joj godinu i pol dana lagao i potrošio toliki novac. Da čak novac nije

ni bitan nego taj osjećaj da onaj u kojeg je imala toliko povjerenja, da ju

je mogao lagati godinu i pol dana, iz dana u dan.

Sada, kada pišem ovo svjedočanstvo, jednostavno ne mogu shvatiti kako

sam takav mogao biti i toliko toga lagati, skrivati, muljati. No, moja

iskrena vjera u Gospodin mi daje spoznaje da je kraj svakog od nas i neki

demon. Jedan ili više njih. Koji nas udaraju tamo gdje smo najslabiji. A ja

sam bio u tim igrama na sreću, kartanju, klađenju. Toga je bilo u mojoj

obitelji jer je povremeno to i otac radio. Pa već u srednjoj školi sam se

kartao za novac. A poslije, u većim ili manjim razmacima, cijeli život.

I nevjerojatni su ti demoni, zli duhovi koji nas napadaju u onim našim

odlukama ili karakteristikama gdje smo najslabiji. Ima ih mnogo, prisutni

su kod svih naših grijeha. Nekima je klađenje najmanji problem. Ali oni

možda imaju problema s alkoholom. Ili sa bludnim prevarama. Ili sa

prijevarama ili lažima. Ili ohološću, vlašću, čašću, licemjerjem, taštinom

... svugdje je tu prisutan jedan ili više demona. Mnogo ih ima i samo im

je zadatak da nam unište život i našu dušu odvedu u pakao. To im je

smisao postojanja i djelovanja.

I neće nas napustiti ni u jednom trenutku za stalno. Uvijek će se oni

vraćati. U većim ili manjim razmacima. Da provjere u kakvom smo stanju,

da li nas mogu opet zavesti, da li imamo čistu vjeru Gospodina Isusa što

nam je jedini spas. Tako se i meni taj zli duh klađenja ponekad vrati. Pa

dobijem napast da odem u kladionicu. Posebno kada su neka svjetska ili

europska prvenstva. Ili neki važni sportski događaj.

U ovih sam deset godina u dva navrata, po nekoliko puta, "pao" i otišao

u kladionicu i nešto odigrao. Jednostavno sam bio u tim trenucima slab.

Gospodin je dopustio zlome duhu da me kuša preko mojih mogućnosti

kako bi ja shvatio da se bez vjere u Gospodina i poštivanje Njegovih

zapovijedi ne mogu sam boriti protiv zloga, njegovih zlih demona i

njihovih napasti. Da sam bez Gospodina Isusa preslab u toj borbi. I ja

sam to shvatio.

Jednom mi je pomogla moja krunica oko vrata jer sam jednostavno

izašao iz kladionice kada mi je u misli došla spoznaja da onaj koji nosi

krunicu oko vrata ne može ići u kladionicu. To ne ide zajedno. Nema

vjerodostojnosti. Postala mi je jako teška ta moja krunica oko vrata.

A drugi put, kada sam "pao" i otišao u kladionicu, bio sam svjestan svega

što činim. Ali sam htio zaraditi nešto novaca jer sam dobro pratio

događaje na koje sam se kladio. I dobio sam. Ali sam shvatio da tu nešto

nije dobro.

Uzeo sam Katekizam katoličke crkve i potražio nešto o klađenje. Da vidim

da li je to grijeh. I nigdje nije navedeno da bi kartanje ili klađenje za

novac bio direktni grijeh. Ali, to te može odvući u druge situacije koje su

grijeh.

Jer možda trošiš novac koji ti treba obitelji.

Ili, ideš u kladionicu da zaradiš neki novac, a to sigurno nije mjesto ni

način kako da se zaradi novac.

Jer te odvlači od obitelji, posla, molitve ,dobrih djela ...

Zatim, to je igra na sreću, predviđanje budućih događaja i klađenje na

njih. A budućnost, i ono što će se dogoditi u njoj, samo je Božje.

I to je područje gdje jako djeluju zli duhovi. Jer, ubrzo dolazi do ovisnosti

o svemu što ide uz klađenje, čovjek troši vrijeme i novac na nešto

isprazno. A kako se na kraju uvijek dođe u gubitak, to mogu svi

posvjedočiti koji idu u kladionice, jer svi gube, dolazi do laži, prijevara,

srditosti, osuđivanja, nezadovoljstva ... čovjek ubrzo izgubi svoj mir,

slobodu, postane ovisan, prestaje biti potpuno koncentriran na svoj

obiteljski i poslovni život.

Neki kažu da u kladionicu idu samo radi malo zabave i da igraju za sitne

iznos. To su samo izgovori. Jer prije ili kasnije to im "uđe" pod kožu,

stalno prate rezultate i sportske događaje, odigraju ponekad i za veći

novac. Za to vrijeme nisu s obitelji, ne rade nešto što bi ih trajno ispunilo

... I polako ali sigurno gube slobodu pa upadaju u zamke zloga duha koji

im počne uništavati njihov mir, njihove odnose se drugim ljudima oko

sebe a posebno s članovima obitelji.

Nakon što sam proučio što piše u Katekizmu katoličke crkve, otišao sam i

na ispovijed. Želio sam ipak to sve predati Gospodinu kroz ispovijed i

zatražiti mišljenje i pomoć od svećenika. I taj dragi svećenik koji me

ispovjedio mi je rekao da klađenje i kartanje nije direktan teški grijeh

nego da bavljenje time s vremenom dovodi do drugih, teških grijeha. Da

je to "sklisko" područje za nas ljude, područje djelovanja zloga i njegovih

zlih duhova i da se sa time ne treba igrati. Da bi s tim trebao prestati a

ako sam prestao da se više tome ne trebam vraćati.

A ja sam onda sam sebe preispitao da li postoji neki razloga radi kojega

bi Gospodin Bog htio da ja idem u kladionicu. Neki razlog koji bi mogao

opravdati da ja, koji sam dobio milost, vjere, obraćenja i svjedočenja za

Gospodina Boga, idem tamo u kladionicu kako bi izvršio Njegovu Svetu

Volju za svoj život.

Da li je razlog da zaradim novac ... Pa da, htio bi da dobijem neki novac,

ali, kladionica nije ni mjesto ni način gdje bi se trebao ići zarađivati novac

za život. Da, to sigurno nije to mjesto jer se tu radi o predviđanju

budućih događaja na koje nitko ne može utjecati a to je mjesto djelovanja

zloga i njegovih zlih duhova. I jako sumnjam da Gospodin Bog želi od

mene da zarađujem novac za život na kladionici.

Dobro, da li je razlog da ponekad odem iz zabave ... Da, ali ako sam

iskren prema samome sebi, to meni ne predstavlja zabavu. Ne znam se

kladiti na sitan novac, reda radi. Ja sam se uvijek kladio da dobijem neki

novac a ne iz zabave.

A ako svoju vjeru u sve to uključim, da li imam nekih mogućnosti da bih

kroz kladionicu mogao pomoći nekome koji je ovisnik u tome, da nekome

svjedočim da se toga treba ostaviti, da to sve vodi k ovisnosti i propasti

... Da, ali tko bi o tome tamo htio sa mnom razgovarati. Ako ne bih

dobivao, ne bi mogao privući pažnju drugih. A kako ih onda nagovoriti na

prestanak ako bi i oni htjeli dobiti kao i ja a ja bih ih nagovarao da

prestanu i da to nije dobro... To jednostavno ne ide.

Tako sam jednostavno iscrpio sva pitanja i dobio sve odgovore.

U kladionicu jednostavno ne treba ići.

To nije mjesto bezazlene zabave nego vrlo opasno mjesto, mjesto

djelovanja zloga i njegovih zlih duhova. Koji svakog onog koji tamo dođe,

a mnogi od njih i kroz njihovo djelovanje, vrlo dobro prouče i pronađu

načine kako da od početne, bezazlene igre i male zabave od njega učine

ovisnika, čovjeka koji će potrošiti mnogo novca koji bi inače poslužio za

zadovoljavanje drugih, osnovnih, potreba njega i njegove obitelji, i kojeg

će na kraju uništiti kao čovjeka. I njegovu dušu.

Kladionica je mjesto gdje se gubi sloboda i mir. Vrlo opasno mjesto. I

jednostavno ga treba izbjegavati.

Ja sam sve to prošao i još se borim sa zlim duhom koji me tamo htio

uništiti. Sada znam da je tu, znam kako djeluje i borim se sa njim. Samo,

bez Gospodina Boga ne bih imao nikakvih šansi.

Vjera u Njega mi daje spoznaje što je zapravo kladionica, daje mi

spoznaje o puno drugih prekrasnih stvari koje mi ispunjavaju život i koje

me istovremeno čine slobodnim i radosnim.

A početak svega toga je odlazak na nedjeljnu misu, pa ispovijed, ali

iskrena i duboka, pa pričest, živi Gospodin u hostiji, pa čitanje Biblije, pa

razgovori i razmjena iskustava sa drugim ljudima koji tako žive i vjeruju.

Kada tako osjetiš mir i radost, i smisao svakodnevnog života pa kako god

težak bio, nećeš imati potrebe tražiti ispunjenje u kladionici. To će ti

izgledati isprazno i nepotrebno.

Samo je jednom bitno donijeti odluku da želimo promijeniti život bez

smisla u život koji će imati smisao.

Ostalo će Gospodin Isus.

On samo treba tvoj "DA" da može ući u tvoj život.

